



l'amor

Josep Lluís Abad i Bueno



l'amor

Josep Lluís Abad i Bueno

© Josep Lluís Abad, 2010.
<http://www.espaiclaudator.blogspot.com>
milotxes@gmail.com

© De la portada: José Manuel Palomar

Edició: Edicions DosPuntZero



<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/legalcode.ca>

«L'amor» és una obra de Josep Lluís Abad. Aquest llibre està protegit per les normes internacionals (amb jurisdicció a l'estat espanyol) de la llicència CREATIVE COMMONS, d'acord amb les especificacions de *reconeixement, no comercial i sense obres derivades* segons la 2.5 Spain License. Es permet, per tant, fer còpies d'aquest llibre amb finalitats NO comercials, citant expressament l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.



TAULA

7	DE LA CARN VIVIFICADA EN L'ESQUELET DE LA PARAULA Pròleg de Marisol González Felip
11	<i>Arribarà un dia</i>
13	DELS LÍQUIDS INFLAMABLES
15	I
16	II
17	III
18	IV
19	V
20	VI
21	VII
22	VIII
23	DE LA SUBLIMACIÓ DE LA MATÈRIA
31	DE LA VOLATILITAT DELS LÍQUIDS
33	I
34	II
35	III
36	IV
37	V
38	VI
39	VII
40	VIII
41	IX
42	X
43	HAIKUS I TANKES DE LA MEMÒRIA
51	DE LA FÍSICA DELS MOTS
53	I
54	II
55	III
56	I
57	V
58	VI
59	MOTS D'AIGUA
61	I
62	II
63	Qui és poeta
65	<i>Res no es perd pel miracle dels teus ulls</i>
66	Notes de l'edició

DE LA CARN VIVIFICADA EN L'ESQUELET DE LA PARAULA

Josep Lluís Abad ha escrit aquest llibre –el més sorprenent, per a mi, de tots els que ha fet, també el més profund– en un exercici sublim d'autenticitat. Tot ell és un cant a la veritat, a allò que transcendeix més enllà de l'apariència, a l'amor com a força suprema que tot ho transforma, que tot ho fa perdurable; a la paraula com a plasmació de la vivència íntima feta carn.

El nostre poeta es va plantejar el present llibre com un repte engrescador: l'escriptura a mena d'espill a partir d'un poemari d'un altre autor. Es va aïllar per a concentrar-se en la creació –que en ell sempre és escolta de la pròpia vida– i el resultat és el que teniu a la pantalla: aquesta trentena de textos en els quals l'ofici de poeta troba el major dels sentits.

En *L'amor*, Josep Lluís Abad enceta una intensa reflexió sobre la funció del poeta, l'energia del text poètic i la missió de la paraula com a expressió de l'autèntic i com a plasmació de l'home de carn i ossos. Es tracta d'un llibre urgent, d'unes pàgines assedegades de qui té set poètica. És per això que no li cal esperar el compromís ni la benevolència dels empresaris editorials per oferir-nos un llibre lliure escrit per un home que es considera feliç.

Els qui coneixem la trajectòria de Josep Lluís Abad i tenim la sort de tindre'l com a amic, sabem que a partir de *L'amor* hi ha un abans i un després en la seua producció poètica. El poeta ha fet convergir en els textos que integren aquest poemari l'essència més pura del seu ofici i del seu ésser, i ens mostra a mena d'ofrena generosa com cada batec del seu cor encén una paraula.

També sabem que aquest llibre és fruit d'un cataclisme interior o d'un miracle que va provocar que les paraules brollaren de la carn i dels sentits del poeta, com a llàgrimes reparadores, com a petjades de la seua existència, com a monuments metafòrics al silenci de les pedres en butxaques humanes. En un fragment d'un dels textos diu: He rebut un sms de Novalis i Fichte, això sí, en blanc i negre. Cansats de tanta filosofia literària, el text deia: "Rere l'esquelet dels mots s'estenen bafs d'intel·ligència emocional".

Com deia el cèlebre Wallace Stevens, en un vers memorable, que ens va donar a conèixer Pere Gimferrer en el seu primer llibre, titulat precisament *Els miralls*, "La poesia és el subjecte del poema" (*Poetry is the subject of the poem*). En el cas de Josep Lluís Abad, la poesia és l'argument de la seua escriptura, el subjecte del seu viure,

En una ponència pronunciada a la Llotja de València en l'any 1984, en el marc d'unes jornades poètiques, Salvador Jàfer, a propòsit del vers de Stevens, afirmava: "Energitzar la poesia vol dir vivificar-la, realitzar la paraula viva, en carn crua i tal com sona fer-la acció, exposant-la al contacte directe de l'auditor, del company, de l'amic. És fer possible el missatge

des de l'instant real, és proclamar la vibració de pell a pell". El poeta opta clarament per vivificar la seua poesia, feta paraula i carn viva, i amb açò pretén de manera gratuïta fer nostra una emoció, una vibració de pell a pell. En *L'amor* aquesta concepció apareix netament expressada en bona part dels textos.

*Arribarà un dia en què perdrem la memòria de
la carn i la immobilitat de l'amor serà més forta
que tots els moviments de la galàxia.*

Després de proclamacions com aquesta, quan les aigües de l'existència s'han navegat en la seua profunditat, afegir valoracions —que no metàfores— a esta proposta poètica tan especial, resulta, com a mínim, superflu. És per això que cal deixar que el lector traspasse el llinard d'aquest univers que el poeta vol compartir.

Estimat Pepe, gràcies pels teus paradissos d'aire que contenen el perfum de les paraules i l'aigua de l'amor que tot ho escampa. En la lectura dels teus textos i en la coneixença del teu cor, aprenem a traure profit a la vida, i albirem per sempre un calidoscopi de núvols i palmeres en color.

*Res no es perd pel miracle dels teus ulls;
encén l'oblit, el fred, la buidor grisa...
En la foguera de l'amor, la mirada.*

Gràcies, poeta del viure, per permetre'm escrutar les teues mirades.

Marisol González Felip
Platja de Nules, 1 d'agost del 2010

Poeta, cull paraules de l'arbre de la provocació.

Arribarà un dia en què perdrem la memòria de la carn i la immobilitat de l'amor serà més forta que tots els moviments de la galàxia. Serà la història, el bes desaparegut o l'udol amagat rere el vers, qui parlaran de tu: fada d'arrels florides, veu blanca i, aleshores, flama aconseguida en el crepuscle de la meua mort.

J.L. ABAD. *D'amors i d'altres constel·lacions*. Brosquil, 2002

Dels líquids inflamables

I

La carn és pedra, terra on les aromes ballen i, al capdavant,
aigua...

És la paleta del pintor Ausiàs, siguen els amors místics o
carnals, el fonament de l'esperit trist, alegre, gros o prim.
Ella ho omple tot; organitza l'arca de Noé, aqueixa complexa
esperança on bull l'esdevenidor, més enllà del banquet
dels cucs i triturat, al molinet del temps, el color dels ulls,
l'esquelet fidel.

La meua carn sóc jo, irrepetible, famolenca de tu lector,
sense esma ni descans; molt més que funcional ordena els
cristallets del cosmos i possibilita l'univers que t'interpreta
la vida: i escriu el cel i veu la sal i tasta el sol.

La meua carn és una part molt minsa de la teua, i en ella beu
i creix; i lluita per guarir-nos de qualsevol ceguesa.

La carn, atrevida, finestra, destrat... farta de tanta xerrameca,
no viu cap estratègia d'enderrocs: no vol ser tu, ni malviu
per la fama, no pretén manipular-te el jo, pelar-te els ossos,
ni menysprear-te.

Aquesta carn comunicada, en comunió lliure, estima la vida,
s'abraça a les pedres i accepta, amb humilitat volcànica, la
destrucció amorosa, la pluja on tot sura, la desaparició.

Fins on puga, em buidaré al silenci de les pedres. Amb els
anys, un sol, de ben segur humil, les desfarà.

II

No existeixen la destinació, ni els mals auguris. I els jutges del present no prendran pastes o café al ver tribunal de la República de les Lletres. Però això mateix, tampoc no importa. A foc lent tot ell, importa el gravat sobre la pell, l'erosió que les lletres representen; veure'ns a través del cristall sense cap altra purpurina que la sola carn: dríade i fàula que furga i edifica l'or atemporal de la memòria.

III

A Miquel Alonso
El sortilegi de la lira

Els qui emmudeixen venuts per una llengua treballada
La pobresa dels sense nom i naufrags de tota cultura
Els llauradors emmordassats i allunyats de l'esperança
Els nadadors contracorrent en l'hivern que perdura
La lleonera política, *gourmets* i copròfags
El teu amor de daina que allibera
El carbur de la infantesa, il·lusió
Aquell estiu glaçat al vol dels parotets
Verklärte Nacht, amiga, sobre el teu cor rodeno mentre
panteixes
La fidelitat del coure quan mires la papallona
El cèrber ja no lladra; dolçament et mastega la carn d'aigua
Saragatona cita les *Tristia* d'Ovidi:
"Jo m'escric i em llegeixo a mi mateix -quina altra cosa puc
fer?- i els meus escrits no han de témer res de la crítica...
Per a qui treballe amb tant d'esforç? Que potser els
sauròmates o els getes llegiran els meus escrits?"
Riure la destrucció del jo si Arnau t'agafa el dit
Els premis, l'*egosurfing*, la vida més enllà d'ella, un miratge
Així la glòria i l'abisme: la mirada.

IV

- Mare, mare, el pare és a casa?
- No, treballa per dur-te plom, paper i tinta; tu estamparàs les lletres.
- I què són les lletres?
- La carn mística, real, vivificada.

V

La senzillesa no és cap mite lingüístic; dilueix la fal·làcia del brillant: rectifica qualsevol tipus de convencionalisme.

Amén, la poesia.

VI

Has complit mig segle i, malgrat el temps perdut, les estrelles brillen. Com les grues batega, vola, canta. Però no esdevindràs cap ésser especial. El complot del cor saps que t'ho demana: regala, sempre, els teus ulls d'aigua.

VII

Tu, lector, ets el meu Déu, la foguera que crema el jo intubat de despit i vanitat. Arrela't en aquesta carn present!

Em dius què t'ofriré?

De principi, soterrarem la mentida erma, les espines amagades a mitges, les flors variades dels malentesos; tot seguit conjugarem la mateixa vida, sense cap mena de privilegis, nus tots dos, sense trampes, ni vidrets.

Com dofins, ballarem un distint abecedari i la veritat no serà tan sols metàfora: pouarem la llum d'un cor que vessarem als altres. Res no serà dit, ni fet per exhibicionisme.

Aleshores la cova es farà diàfana i a les lleixes morirà aquell déu *minor* dels poetes, el dels filòsofs... un deuet de plàstic fet a imatge de laminadures intel·lectualoides i cel·lofana.

L'única esperança meua?

Que trenques l'espill.

Ara, amb literària parsimònia, fes-te un punyal i secciona't del cervell l'ull cel·lat de mosca. Des d'aleshores viurem per les nostres pròpies paraules.

VIII

Jugador, “la guerra és el pare i la mare de totes les coses”,
digué Heràclit; però has pillat el sentit darrer?

Esbrina'! Que ningú et talle els peus! Però també, no t'ho
pregues com un joc!

Esdevindria tot un somni i saps que no res és més fals. Els vius
moren, ni naixen, ni ho demanen. Així doncs, enganxat al fil
del cor d'Ariadna, confecciona't un vestit irisat, transparent.

Benaorat seràs: les màscares són per als dracs, per als
malabaristes. Alguns creuen que el circ és irreal, pura
fabulació, fantasia...

Però te n'has adonat que s'hi escriuen les veritats més llum?

Cadàvers arnats enarboren equilibris fatús; han entronitzat
un titella acèfal, abúlic i menyspreable: l'homo economicus,
digital, amb neurones de plàstic... La política... no siga un
beuratge, l'economia una cova de lladres.

Jugador, açò no és cap pel·lícula!

No et jugues la vida a les cartes.

Dilueix les dependències; amb els mots tot indici de
ludopatia.

De la sublimació de la matèria

No cregues que tot açò és pura xerrameca: despulla't i burxa!

Potser, amb la insistència, les grafies nadaran el més profund silenci.

Aparença o realitat?

Tradició o avantguarda?

Combinatòria lingüística o poesia?

No et capfiques amic; l'únic lícit el camí, intentar la cabana per viure.

Les etiquetes no consolen els naufrags que habiten l'illa.

Estima el que ets i trobaràs la il·luminació.

Escriu, no t'atures i escriu; per més que t'ho proposes no esgotaràs la intimitat de les paraules. En paraitzar els llavis et llegirà, els ossos, la poesia.

Diluir la carn? Les paraules són curtes i, de vegades, tallen.
A la farmaciola de l'abecedari, potser, l'amor, mitigue les
ferides blaves.

Et lliges per cortesia; és debades; i així desfàs, també, l'alé
crematístic de tota mínima bellesa.

Fa temps que et segueix poeta; no tornes a esmunyir-te, car nosaltres no importem. Esborra't pels altres; ofrena't en una mena de diàleg, d'apunt breu contra els fantasmes i l'esdevenidor.

Que no serem sempre carn i les ungles deixaran de créixer.

Aleshores, cremada l'enganyifa, la sublimació no serà cap derrota.

Bategarem càlids al sol de les paraules.

He rebut un sms de Novalis i Fichte, això sí, en blanc i negre. Cansats de tanta filosofia literària, el text deia:

“Rere l'esquelet dels mots s'estenen bafs d'intel·ligència emocional”.

El drama? Saber poc i no canviar el xip.

La vanitat de creure't un estel i ignorar la pròpia extinció...

El buit? Morir allunyat del vent, carícia de la teua mirada.

La natura t'ha furtat els ulls. Jo no puc dissoldre'm fins
copsar, en l'horitzó, aquest amor equidistant, el trau breu,
la circumferència.

Què dius del jo, del seu arpegi en la desfeta?

La carn suporta terratrèmols inabastables mentre sonen les trompetes dels darrers àngels dodecafònics.

Digues, però, si no ets tu, qui interpretarà la melodia?

Ix del pou del teu melic: put i t'arrisques a l'ofec per tan solemne aquiescència.

De la volatilitat dels líquids

I

La carn vol carn... i comprensió, llum, descans. Mentrestant, escrius com si te n'anara la vida; i així és. Els mots són, humils, més que un mitjà del cos. Són la petja subtil, l'oblit vençut de la tenebra en les masmorres.

No sents, pel clivell, el cant del rossinyol tot renovat? La seua sang enerva el sol.

El vol carn vol, el meu cor canta.

II

A Andreu Abad

Fill meu, no t'ho prengues tot a broma. El temps passat de la inconsciència te l'he guardat en una capsa. Més endavant, quan rigues, el llegiràs cucat. Ara viu; i recorda que l'amor no és cap foc fatu. Estripa tota agror, el què diran, les punxes o el silenci de la boira tan burleta.

Que la carn et guie fins la liquació de la memòria; després esdevindrà, senzillament, baf desvalgut, pols d'estels...

III

Amor, no parles amb mi per parlar. No prengues mai en va la paraula. Tinc una sola veu. La resta, una cripta: foscor i soledat.

IV

A la dona dels núvols

Sé que ho saps, tot i que els estels no ballen...

Sé que ho saps, que no sempre sona, rere la fluïxetat de l'ànima que em sosté, el saxòfon, la guitarra, aquesta harmònica...

Tanmateix, passege, et cerque en la neu d'aquells aparadors on la mà s'atura, però no el desig.

Perquè vull la teua llum de plata trista!

Perquè vull l'aroma dels teus ulls, el xilòfon i la pell... aqueixa música de baldufa lleu quan m'envoltes i gires i em giravoltes tots els petits ventijols dels somnis.

Una posta de sol enganxada als arbres fa que nade, pels fluxos rius de la teua imatge, ara.

Oh memòria, no te'm perdes a sa casa, al seu cor de móres i roselles!

També jo vull un cor lluent; el seu, el cel.

No puc crear més sang amb els claus eterns d'aquesta melangia!

Sé que ho saps i cuses aquesta fe -prova d'amor- pel meu somriure.

Oh núvol meu que, nu de vents, t'estime!

V

Oh núvol meu que, nu de vents, t'estime!

Per atzar, no has vist la llum solar, aquella col·lecció de mots perduts sobre la lleixa tremolosa de les mans?

Es dissolen tots ells, prenen colors i aromes perquè te'ls mires...

Ni la política, ni l'economia, aquesta falsa realitat que volen fer-nos creure i enverina...

Europa esdevindrà un ram de flors trencades?

On és el cor d'aquestes bèsties allunyades dels carrers senzills?

Ignoren les persones?

De pur rovell, les bicicletes ja no rutllen, la llengua verge dels nostres pares, sota el gel, ens l'han asclada.

Oh fada de la pluja i les tempestes!

El món podria caure en forat negre, esdevenir un cataclisme... però jo ho sé; pels vòrtex, clavaries els ullals, les urpes gratarien lluentors en l'espiral i afloraria un aire nou en l'univers.

En remolí de blaus estels, oh núvol meu, també t'estime!

VI

He somogut el món corcat, oblidat allà en les golfes; i m' he sorprés del silenci que covava.

La pols, la intimitat respectuosa de les andròmines, aquells retrats em construïren tal com sóc.

Però no visques dels records; injecta'ls nova set, que la sang no siga tan espessa!

A l'univers petit de la metàfora, també pot aturar-se el cor.

VII

Somie.

Em pregunte, per què escric. Puge escales, més escales on no s'hi veu la fi de l'horitzó. No hi ha ningú...

Per què escric? No trobe cap resposta. S'obre un prat on les paraules suren ingràvides, papallones de veus immemorials a ferro roent cremades. No les puc prendre, però aleshores vénen sense ales: És tan trist el panorama!

Per què escric, ho saps tu? Els meus ulls morts de set, perduts per no fer cap tria. O, per atzar, et creus miraculós pel que dius?

A glops lents, bec poesia, aqueixa estranya sensació en parlar: exhale bocins d'ànima.

VIII

Creus que tu dibuixes els poemes: una col·lecció de llapis de tots els nombres, un parell de gomes, paper d'altíssima qualitat i, com sempre punxeguda, la maquineta de fer punta al diccionari; però ets astut. Malfiat surts al carrer, fixes la llum dels altres i escoltes tota mena de colors.

T'estimes els esbossos naturals, abans que la prístina fotografia i, més ara... quan és efímera, -digital- volia dir.

Els comissaris -dolç privilegi- sempre a la feina, catalogant. Almenys un apunt blau et passeja la consciència; però no pontífiques amb els noms cap propietat.

Bastes d'una lletra rere l'altra, un bon dir la moda amb gràcia, el fulgor del clarió, veure't de cotó, elastòmer, cursi, "horiginal"; tot això i més, agulles amb didal, la vista per cosir uns bons patrons... serà prou per dissenyar la poesia?

Fins on pugues, buida't les butxaques de silenci; amb el temps, potser de l'inrevés, mans anònimes et lligen.

IX



Ploren els arbres llàgrimes altes car tot es descompon. Al paradís del vent tot és aigua i on habites no ets princesa d'anemones, de pianos de cristall.

Orfebre del desig, sadolles la carn, mulles la vida tota!

Lentament bec el soroll enclotat del bosc mentre les criatures s'acosten. Als cors resplendeixen melodies d'aigua, els colors –dona dels núvols- de la teua gratitud.

X

Cap tot el mar en una mirada?

Lluny de les lleis i dels homes he descobert un país. Amb el cor per compàs refaig els coralls i l'espuma. Adormits els rellotges d'arena, a pulmó obert és una feina escrupolosa submergir-se a l'atol.

Cal demostrar l'animal interior que et fustiga: així doncs, arreplegues els vidres dels falsos discursos, t'arrapen esculls de calúmnies i, sense alé, succiones els fems que, d'amagat, es vessen.

Sota quins encanteris i montanyes desolades espantes l'elegància de les barracudes?

Per què, amb els taurons per parella, balles les pors més intenses?

On és l'arpa marina que –diuen– profunda sona?

Per dibuixar cartografies d'amor, tot paga la pena...

Haikus i tankes de la memòria

*Melancòlica carn
on una volta s'expandí la joia,
ulls mig closos del despertar cansat,
no el veus, ànima ja en excés madura,
aquell que esdevindrà, ajagut a terra?*

GIUSEPPE UNGARETTI

Record

Voldràs escriure
-com el sol en la vinya-
fruits saborosos.

Jana

No coneix l'odi.
Foragita els dimonis
amb la mirada.

Oblit

Com la guerra
en trencar solideses:
tristes memòries.

Cos

Parany de plata
on els lladres fan festa.
Res no perdura:
ni la llum més humana
que en la veu s'acantona.

Flors d'aniversari

A Marisol González

Una clepsidra
assenyala el capvespre.
Canta la vida
els colors d'un incendi
en les hores més fosques.

Ànima

Als amics del Penjoll

Així d'elàstica
és la llum invisible.
Com la fissura
on rugeix la pantera
el festí de les lletres.

Matèria

Als forats negres
totes les veus tremolen.
Cruel factura!

Cal·ligrafia

Volen les grues
cap al blau més esplèndid,
ordre i intriga.

Esperit

Explosiona
amb mots la primavera:
saba i estima.

Desolació

No faces trampes
amb les papil·les dolces,
nina saquera.
El camí ple de cendres,
la veu avinagrada.

Horitzó

Tingues cautela:
les parpelles del somni
obren promeses.
Poda tants mots com fulles,
ompli't de llum, camina.

Joia

Tastar les lletres
com si foren cireres.
Oh bella amiga,
dicta'm la fe perduda,
la tendresa dels llavis.

De la física dels mots

I

La connexió no és mai, ni de bon tros, tan directa: estímulo, substrat, reacció. Desconeix Chomsky, Jakobson, Vygotski i Saussure.

Així doncs?

El so, posem per cas, és una temptació del vent, moviment d'una cèl·lula que somia; el gest, preludi de la llum en la paraula; la veu, música de l'aire que modula el pensament.

Així compon el món la paraula, el realitza.

Si et plau, fes que no em pesen tant els llavis, estimada!

Véns?

II

De la presó de l'aire, de l'esvoranc del silenci i dels nervis, en catarata profunda, escapa't. Balla amb la llum, maltracta la cèl·lula, revolta el petit univers quotidià de les coses.

No les sents? Al penya-segat de la ment promeses canten.

Si polses la lira, allunya't de la monodia supèrflua. Retorna als ulls, a la música dels qui lligen la vida. No mai has estat pura recança, ni mecanisme dels sons o propietat burgesa, cosificada.

Més enllà de la boira i on dormen els vents, impulsa els àmbits vitals... I així, en aquest desassossec tan íntim, crema'ns els somnis.

III

Beneïda sigues Jana; no saps llegir el color d'aquests signes, però al toll dels ulls se t'escorre una deu que replega paraules d'un temps convuls d'harmonia i destrals.

Guspireges gitada en la gespa i, a l'ombradiu, et batega l'amor. Ara que xiuxiuege, no lladres! Escolta, del cant del mussol, com arrapa el capvespre.

Deixem-ho escrit, -sí, notària callada- sense cap més cobejança que la resurrecció del Mot Final.

Si l'atzar ens destapa la pols, trobaran en la calç triturada les remors dels estimats?

Per la veu temperada, ja ho saps...

IV

Diposite petits focs a cada full, brins de sons que mormolege per espantar l'orgull i, en l'ànima, aquesta buidor tova d'algeps. Són lluernes per la raó, per afuixar la lògica esclava que quadricula la vida. Restituïsc fanalets als cantons perquè, de totes les pors, s'esfulle la tristesa.

Mot a foc, foc a vol, vol a mot sóc colom i m'enlaire -dolç cotó- amb els flocs de llum.

Rieu, rieu!

Com vos ho diria?

Dels núvols plouen pronoms.

V

A José María Monlleó.

Veus córrer mots com veig llançar -pel meu veí- al frau de la memòria les taronges tristes. L'laurador, amb mans de cel exhaurides, darrerament li han robat la fina ratlla d'esperança, l'horitzó.

Ell no sap que, mentre esporga els arbres, hi ha qui replega els dies de pluja a les parpelles, qui besa a la intempèrie tots i cadascun dels seus colors.

Com pedres amb pròpia vida, l'Ipod ordena els mots d'aquest ribàs. Ofegaran, aquests, l'òxid humà de la cobdícia?

Els, l'exhalació en la fona semblant el ball de les libèl·lules: humils, venceran el lucre simple, la diplomàtica victòria del vanitós.

VI

Penses, respires i somies l'aire; amb un pessic de poder, crees un barandat d'il·lusions que les ones i una fe heretada per la llengua t'esperona.

Quina trampa més bella, quin parany l'esperança!

Els acords d'una música relativitzen les apostes, els ritmes dels guanys, les pèrdues.

I malgrat el respecte pel treball dels altres i les suors imaginades, lliges fills nascuts agonitzant, al perímetre de la buidor, paraules ja mortes: així certs llibres.

Però aleshores vénen, lloguen un tros d'ànima, la compren o venen, llostregen els contactes: l'infern de la fama aparaula la carn que truca, amb la flama, les portes. Per tot arreu, els monstres pidolen.

I, ganyota entre els dits, te n'adones que l'edén és ignot, un impossible jardí, descompost, uns no versos...

I escrius: on són els mots per desfer els batecs d'aquest blanc encanteri, la mentida elegant, la púrria crescuda en almoines?

Al cau del cor, la veu gemega.

Dels mots d'aigua

I

Ningú no mira com els núvols ploren, l'escorrentia d'aigua dolça, el cel. Ella, humil, no cerca res, creu la gravetat; corre a la vora del sol per generar o finir la vida, també pels baixos fons.

Digues per què no és l'hora de cloure el circ, de perdre la consciència? A qui li importen aquestes serps entortolligades al llenç dels fulls? Digues, mosseguen o alliberen?

Una paraula persegueix l'altra fins que el marge s'apropa i la deté; i així, aquell sentiment que lluita d'ansia, la bufanda amb què intentes un món nou, es desfila... descriu el buit movedís, el llindar del fred, l'ofec blau on la bellesa s'abilla per acomiadar-te.

Hò saps: per més que et mogues no escaparàs de l'arena, t'engolirà en un moviment d'infant, calidoscòpic.

Desaparèixer en la innocència?

No esperes que t'anomenen, ningú et recordarà; del bosc, potser cremen, fins i tot, les ombres per on cantares la vida. No tremolarà el pols, ni la pols serà foragitada. Cap eco restituirà el teu dir clorofil·lic rere el dors de les plantes.

Però en el rostre perdut -aquest- ningú podrà negar el clapoteig vital, aqueix amor evanescent que va ser pedra, aire, foc.

Ara, discrets, els núvols ploren tot l'amor.

Has tocat el fons: aigües.

II

On dormen les mare-selves i la molsa, juganera amb l'aigua, xiuxiueja el teu nom...on s'acreixen les ombres i l'òbaga lentitud del temps comptabilitza, de les mans de pianista, la música regalada amb la mirada...allí visc jo.

I, desemperesit, t'escric l'amor dels mots que m'has robat. És la cançó que es repeteix i repeteix, com les escates d'una lluna que ningú no mira.

Oh Selene no decripita, foragitada del temps, bell amor quasi impossible!

Una sola cara té aquest desig, però polivalent és la litúrgia emprada. Si et plau, no digues d'aquests fulls que són paper tan sols, o bé mercuri, un llast inacabable. Òbric portes i portes cada cop més invisibles, i els vidres boreals se'm claven si t'allunyes. Però els galfons fan melodia, aqueixa plata trista de què parlàvem...i em ressusciten.

Möbius, mentrestant, desplaça la seua capa de cotó i de neu; i grava, en la cinta, el somni: són poques hores, minuts, segons, potser, d'aquesta vida.

Oh música immortal, espanta les cendres, els fums del pentagrama gris!

A poc a poc, acosta't de matinada... dama blanca, poesia!

Qui és poeta?

A Josep Porcar.

Un poeta és un fantasma, un espectre que detecta mots en l'aire, un mecano d'oblits i records que, autònom, s'expandeix i crea... Però el fum i certs predicadors de la voràgine escampen la venjança blanca de la ignorància.

Inconscient i àngel, diu una llum invisible que no sap, ni la comprén. Diu la veu capaç de generar el món.

Cada matí s'endreça i perfuma; obre la primavera i sobre les fulles, de bat a bat, extrau l'essència d'unes paraules; després pinta tot l'amor que és capaç, per tu.

No complica la vida, ni la disfressa, ni capgira el vocabulari amb dissenys de combinatòria estrofolària. Se sap caduc.

Perceps la saba estranya que t'injecta?

Així el poeta escriu silencis marcits, flors impossibles, la pedra òrfena d'ombra, l'efusió d'un sol que s'esgota; com una sínia t'aboca, al cor, una aigua profunda, fresca. I te n'adones de l'íntima soledat del món amb què palesa la joia, la tristesa.

Per tu inventa focs petits, lleus vols, batecs per desfer els murs d'un riure buit... la comunicació, tessel·la i carn al mosaic de la desesperança.

Un poeta no és tan sols un atribut o predicat... s'engronsa i creix pluja en la paraula.

*Res no es perd pel miracle dels teus ulls;
encén l'oblit, el fred, la buidor grisa...
En la foguera de l'amor, la mirada.*

Escrit del 10 al 30 de gener de 2010

Notes de l'edició

Els Nadals de 2009 foren uns dies musicals per a la nostra llar. Un saxòfon Selmer sèrie III i un piano Kawai 50 entraren a formar part de la família.

Això féu que els reis d'Orient em dugueren de regal la lectura de quatre llibres de la biblioteca municipal. El pressupost havia esdevingut melodia.

Tal com podeu llegir ací –vaig deixar constància a EspaiClaudator– feu, una altra vegada més, lectura de *L'odi* de Josep Ballester. Era una obra que li tenia ganes, que m'interpel·lava –l'havia llegida un parell de vegades anys arrere– i el resultat d'aquella lectura fou açò que tots vosaltres teniu a les mans: dos poetes tot mirant-se els ulls.

Com si es tractés d'una aposta la qual baratava el meu jo, em proposí d'escriure un poemari. No dic que açò de la poesia funcione sempre així; probablement el per què hom arriba al vers exacte és un misteri i els camins que et menen en poden ser diversos i distints; però la meua anècdota fou aquesta i, senzillament, vull deixar constància. Em vaig replegar sobre mi mateix, tancat i barrat al meu monestir interior –avantatge de ser l'Abat– que batejava amb molta força... I en 20 dies, emocionat i sorprès alhora, prengué forma *L'amor*, aquesta darrera obra.

Escrit totalment en l'Ipod i amb la llibertat que aquesta eina et dóna, qualsevol lloc era l'ideal i adequat per iniciar l'escriptura: m'acompanyava la meua música predilecta (1528 cançons), un dit de colors que dibuixava signes d'un món interior, una voluntat de dir senzilla, però ferma.

Excuseu-me, però us vesse aquestes sensacions –potser li hagen ocorregut a alguna altra persona en circumstàncies paregudes– no com una velada pedanteria: l'objectiu, la transparència d'ésser aigua.

No podia aturar-me de cap de les maneres i me n'adonava com les paraules s'acostaven als meus dits quasi dictades; aquesta feina i gaudi fou una bogeria que em desvetlava; m'havia proposat dir el meu amor, pregonar-lo als quatre vents o, millor dit, deixar que les lletres em marcaren a les galtes aquest lleu testimoni.

Passejat per dos premis de poesia –açò no és res de l'altre món... per sort, ara no cal anar-hi, ni morir als ulls cabalosos de jurats ocupadíssims,

ni demanar prebendes d'institucions, ni tenir contactes, ni enviar còpies i més còpies que dormen la pols dels més pulcres editors (editorials?). I, aquests, que no s'enganyen; ara ja no són únics ni en l'art de garbellar, ni de pontificar: La fal·libilitat és condició humana.

I això és tot amics i amigues, també possibles lectors: **el que dic és el que sóc**, sense trapes ni cartons, perquè el que vullga llija i conega: sóc feliç i proud.

Tot i sabent que no n'hi ha res de nou, vull agrair la confiança i espera de molts amics i amigues bloguers per les seues complicitats, de vegades, secretes; sobretot meritoses i estimades les paraules d'amor i bonhomia de Marisol González, amiga i poeta: cal sempre enorgullir-se dels amics i amigues.

Agrair a Patricio García company meu i professor d'anglès la seua disposició per traduir-me una carta adreçada a l'autora d'una fotografia que m'agradava per a la portada. Ella, no mai em contestà, però el seu gest de generositat és un poema físic que restarà sempre amb mi.

També voldria remarcar públicament l'ofici desinteressat i dedicació que ha realitzat per a aquest llibre el meu company de treball José Manuel Palomar. Si en un principi havia triat una fotografia –davant del silenci de l'autora a l'hora de demanar permís de publicació– José Manuel no tingué cap problema en deixar volar els llapis de colors per composar-me la portada que ara veieu. Seua és la milotxa amb què manprenc els meus vols.

És just reconèixer el treball de Josep Porcar que ha estat ànima i fe d'aquestes quatre ratlles: la il·lusió i la feina ben feta que posà rere cada grafia, tipografia, espai en blanc, sanefes i dibuixos, disseny emprat i colors en cadascuna d'aquestes pàgines; la sana divulgació que ha fet en la xarxa, els silencis i tantes paraules compartides han marcat *L'amor*.

Ara és hora que la paraula, catalitzador humil d'aquests amors, burxe en vosaltres: els meus núvols particulars, vostres també.

Aín, 30 de juny, que la lluna ja minva, de l'any 2010.

